

Eva Andreas
 Tunadalskyrkan 180211
 Mark 4:30-5:43 "Gudsrikets krafter i rörelse"

De var människor mitt i livet, med olika tankar, olika känslor, med oro, längtan, yttre omständigheter som de inte rådde på, med akuta händelser som krävde ett snabbt ingripande, kort sagt, människor precis som du och jag. Men de fick vara med om hur gudsrikets krafter var i rörelse, gudsriket som börjar i det lilla, enkla, vardagliga och kan växa sig större, och ge ringar-på-vattnet effekter. Gudsriket som har andra utgångspunkter än vanliga riken har, som har en kung som har all makt i himmel och på jord, som har gett oss tillgång till samma kraft som Jesus en gång uppväcktes från de döda med och som ger oss möjligheter att vara hans uträckta händer.

Om vi skulle hört berättelserna från Markus utifrån dem som var med, skulle det säkert vara med förvåning och glädje de berättade. Lärjungarna som var med i båten tillsammans med den sovande Jesus fick vara med om det som inte går att förklara. En del av dem var vana fiskare, men kanske inte alla. Och när Gennesarets sjö plötsligt blåste upp som den kan göra, så blev de rädda och undrade om de skulle kunna klara sig.

En oro som jag tror att både du och jag kan känna igen. När livet vänder till det, när det händer som vi inte vill ska hända, när vi ibland inte vet hur vi ska kunna hantera livet och det som sker omkring oss – kort sagt det stormar bildligt talat omkring oss. Vi vet att Jesus har möjlighet, men det kan kännas som att han inte finns där, det är som att han ligger i båten och sover och inte bryr sig överhuvudtaget. Men lärjungarna väckte honom, och han grep in på ett oväntat sätt: Tig, håll Tyst – och vinden lade sig och det blev alldeles lugnt. Vi får komma till honom i vårt livs stormar och be om hjälp. Vi får stava på löftena i bibelorden ex Fil 4 *Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önskingar. Då skall Guds frid som övergår allt förstånd ge era hjärtan och era tankar skydd i Kristus Jesus.* Hebr 4: *Jesus, översteprästen, har prövats på alla sätt och varit som vi men utan synd. Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få förbarmande och nåd i den stund då vi behöver hjälp.* Ps 40:3: *Han ställde mig på fast mark, mina steg gjorde han trygga.*

Det är inte säkert att lugnet lägger sig lika snabbt som för lärjungarna, men vi kan få uppleva en inre frid, en inre visshet att han trots allt är med, att han bryr sig och vill finnas med mitt i stormen, och att vi inte står ensamma.

Mannen som bodde bland gravarna hade en annan problematik, han kunde inte styra över sitt liv, utan skadade sig själv, var helt utstött från vanlig gemenskap. Även om hans situation var mycket speciell, kan man kanske tänka sig liknande idag, hemlösa med sin problematik, människor med så svåra psykiska problem att de inte kan klara ett vanligt liv, drogmissbrukare, utanförskap på olika sätt. Han bodde i Dekapolisområdet, ett grekiskt område, vilket innebar att de inte var judar, och dit judarna undvek att komma. Men Jesus var på väg dit, när stormen kom, och det var som att han visste att han skulle möta något speciellt den där dagen. För Jesus mötte mannen på sitt sätt. Markus talar om att mannen var besatt av onda andar, något hade intagit honom som inte var normalt, och ingenting kunde rå på det. Men Jesus som hade gudsríkets krafter utmanade honom och det han bar inom sig. Och genom guds kraft kunde han befria mannen. Hur det gick till kan vi aldrig förklara, men att det var krafter i rörelse kan vi förstå av att hela grishjorden störtade i vattnet, och deras ägare förlorade mycket pengar. Och vi kan också förstå det av före- och efter beskrivningen: Dag och natt höll han till bland gravarna eller uppe i berget och skrek och sargade sig med stenar. De såg honom sitta där klädd och vid sina sinnen.

Vilken förvandling. Gudsríkets krafter var i rörelse. Mannen ville följa med Jesus, men Jesus tillät inte det utan ville att han skulle stanna kvar hos de sina och berätta om vad Jesus gjort i hans liv. Och man kan säga att han blev den förste aposteln – den som berättade om Jesus utanför Israels gränser.

När Jesus och lärjungarna kommit tillbaka till sin utgångspunkt på andra sidan sjön igen kom mannen som hade ett mycket akut ärende. Han var synagogsföreståndare, alla kände igen honom, och han gjorde förmodligen inte hur som helst. Men nu var läget sådant att han kastade allt prestige, han såg bara sin situation. Han hade hört om Jesus, och tänkte att han måste kunna göra något. Hans dotter hade drabbats av sjukdom och var döende – Jesus du måste gripa in, och Jesus gick med honom, och med honom gick hela folkskaran och

man kan bara ana mannens desperation, och samtidigt hans tro på att Jesus kunde det omöjliga – att han skulle kunna göra något innan det var för sent.

Samtidigt fanns det en kvinna i folkskaran, som hade lidit av blödningar i tolv år – det var inte akut som för mannen, men kanske akut på det sättet att hon nu såg sin chans, äntligen kom hon i närheten av Jesus, det kanske aldrig mer öppnade sig ett sådant tillfälle, hon måste göra det nu. I den stora folkskaran var det inte säkert att hon hade hört vad mannen hade bett om utan hon såg sin egen situation och lyckades tränga sig fram till Jesus och rörde vid hans kläder, vilket i sig var något oerhört, för en kvinna fick inte närma sig en man på det viset, och det var kanske därför hon smög med det hela, hon kunde inte göra det öppet. Men Jesus kände att det utgick kraft från honom.

Här är perspektivet helt omvänt jämfört med de tidigare berättelserna, det är inte Jesus som gör något utan kraften finns där i alla fall. Och trots brådskan att komma till synagogsföreståndarens hem stannar Jesus upp och undrar vem som rörde vid honom. Lärjungarna skrattar, hur kan du säga så med så mycket folk som rör sig omkring dig, det är klart att en och annan kommer för nära. Men Jesus visste vad som hänt och kvinnan vågar sig fram och berättar om sin situation och får upprättelse: Min dotter – vilket tilltal, vilken förtrolighet och närhet, din tro har hjälpt dig. Gå i frid.

Din tro har hjälpt dig. Idag får vi vara hans uträckta händer och be för varann och stötta varandra. Vi kan inget göra i oss själva, men vi kan få omsluta varandra i förbön, Det fantastiska är att det inte bara måste vara svåra saker, som för kvinnan vi kan be för, utan får komma med det som är vi, och få hjälp att bära det till honom, få hjälp att närma oss honom, och få del av hans frid. Jesus säger i Matteus 11:28 *Kom till mig alla ni som är tyngda av bördor, jag skall skänka er vila.*

Och under tiden allt detta händer har det svåra hänt hemma hos synagogsföreståndaren, dottern har dött – det är inte längre någon ide att ta hem Jesus – det är för sent. Men Jesus säger det oerhörda: Var inte rädd – tro bara. Undrar hur mannen kände sig, hur var det möjligt, det kan inte gå att göra något mer. Men han litade på Jesus,

och de gick tillsammans hem till honom. Jesus hejdar på nåt sätt den stora människoskaran och tar bara med sig, Petrus, Jakob och Johannes hem till mannen, går in i flickans rum och säger till henne som man förmodligen sa när man skulle väcka den som sov, ”talita kum”, lilla flicka, jag säger dig, stig upp, och genast reste hon sig och gick omkring.

Jesus visade sin makt på ett sätt som inte går att förklara, men som blev till tro och glädje hos dem som var med.

Jesus grep in på så många olika sätt, han satte sig över naturlagarna, han gjorde det omöjliga möjligt. Gudsrikets möjligheter spirade och grodde och ryktet spred sig om allt det han gjorde.

Idag är det vi som får berätta om honom, hämta inspiration och styrka i bibelberättelserna, tänka oss in i att vi var med i det som hände, fundera på hur vi skulle ha reagerat, vad vi skulle ha sagt och gjort, vilken längtan det skulle ha väckt i oss, och hur vi idag kan låta samma längtan ta sig uttryck.

För det finns så mycket mer än det vi hittills sett, Det finns en väg för våra steg som kommer leda oss rätt. Jag vill lära mig till slut, att älska som han, och jag vet att det är möjligt när han älskar genom mig.

AMEN